

Arrest

nr. 169 988 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Jatt origine afkomstig uit Rahimyar Khan, provincie Punjab. U werkte als taxichauffeur in Rahimyar Khan.

In 2011 kreeg u problemen met burens en vrienden van hen. Meer bepaald kreeg u problemen met T.(…) en I.(…). Deze personen stoorden zich aan het feit dat u met uw taxi de smalle doodlopende straat waar u woonde blokkeerde. U plaatste uw taxi altijd voor uw deur, met als gevolg dat het soms niet mogelijk was om met een wagen, bromfiets of fiets uw taxi te passeren. Op 27/01/2011 protesteerden een aantal personen tegen u in de straat waar u woonde. Toen u met de auto aankwam reed u hen snel voorbij. U parkeerde uw wagen in uw garage en toen u de poort wou dicht doen werd u door T.(…), I.(…) en een onbekende persoon vastgepakt en geslagen. T.(…) haalde zijn pistool boven en schoot. Uw broer

M.(...) J.(...) die naar buiten was gekomen werd in zijn hand geschoten. Ook andere personen kwamen kijken wat er aan de hand was. De mannen liepen vervolgens weg. U bracht uw broer naar het ziekenhuis waar uw broer werd verzorgd aan zijn verwondingen. U liet in het ziekenhuis de politie een First Information Report (FIR) opstellen over dit incident.

Een maand later merkte u één van de ouders (I.(...)) op in een restaurant. U belde de politie die kwam en I.(...) arresteerde. Een week later kwam I.(...) vrij. U werd dan door uw aanvallers bedreigd omdat u een klacht had neergelegd over het schietincident. U besloot Rahimyar Khan te verlaten en u trok naar een dorp in de buurt van Faisalabad waar u 2 maanden verbleef. Daar vernam u dat u gezocht werd door T.(...) en I.(...) waarop u het dorp verliet en verhuisde naar Lahore. Daar verbleef u 6 maanden ondergedoken. U kon niet blijvend ondergedoken leven en u besloot om Pakistan te verlaten. Op 3/12/2012 nam u in Lahore het vliegtuig naar een voor u onbekende plaats in Europa. Van daaruit reisde u verder per trein naar België. U kwam op 4/12/2012 in België toe waar u de volgende dag bij de Belgische asielinstanties asiel aanvraagde.

Na uw vertrek uit Pakistan vernam u van uw ouders dat ze nog achter u komen vragen en dat u nog steeds door T.(...) en I.(...) wordt gezocht.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, een bewijs van uw handicap, een FIR d.d. 27/01/2011, een lijst van mensen die betrokken zijn bij het onderzoek, een verzoekschrift van de politie d.d. 27/01/2011, een politieschets van de plaats waar het incident plaatsvond, een lijst van verwondingen van uw broer d.d. 27/01/2011, medische attesten over de verwondingen van uw broer, een politievorm d.d. 27/01/11, een arrestatiebevel d.d. 4/11/2011, een aanvraag arrestatiebevel d.d. 11/11/2011, aanvraag voor een afkondiging d.d. 28/11/11, een afkondiging d.d. 29/11/2011, aanvraag voor een arrestatiebevel, een ongedateerd arrestatiebevel, een challan d.d. 1/12/2011, een certificaat d.d. 20/12/2012 en een politieattest d.d. 28/02/2013.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u een aantal buurmannen vreest die u bedreigen nadat u een klacht tegen hen had ingediend omdat zij tijdens een burencident op u en uw broer hadden geschoten. U meent geen bescherming van de autoriteiten te kunnen krijgen omdat één van de ouders is vrijgelaten kort nadat hij is opgepakt. Hiernaast verwees u naar de veiligheidssituatie in Pakistan (CGVS 27/09/2013 p. 5-8, 22; 24/03/2015 p. 6-11, 15).

Vooreerst dient opgemerkt dat uw vervolgingsvrees niet onder de Vluchtelingenconventie valt, gezien er geen sprake is van een vrees voor vervolging of gebrek aan bescherming omwille van een politieke of religieuze overtuiging of activiteit, of behorende tot een etnie, nationaliteit of sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de appreciatie binnen de subsidiaire bescherming kan u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Op basis van uw verklaringen en uw documenten dient immers vastgesteld dat uw vrees ten aanzien van uw vervolgers ongegrond is omdat aangenomen kan worden dat u bescherming kan krijgen vanwege de autoriteiten van uw land.

Uit een analyse van de politionele documenten aangaande de zaak tegen uw vervolgers, uitgevoerd door de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal (CGVS), en waarvan een kopie toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat deze stukken authentiek zijn. Zo dient aangenomen dat op 27 januari 2011 een schietincident heeft plaatsgevonden waarbij u en uw broer het doelwit waren en T.(...) en I.(...) de vermeende daders (FIR d.d. 27/01/2011- stuk3, uw verklaring en aanvaarding door politie 27/01/2011- stuk 5); dat de politie de zaak omstandig heeft onderzocht (lijst van ondervraagden door de politie – stuk 4; verklaring politie d.d. 27/01/2011 –stuk 5, de schets van de plaats waar het incident plaatsvond opgetekend door politie –stuk 6; attest politie ivm de verwondingen van uw broer – stuk 7); een strafzaak is opgestart (aanvraag voor een afkondiging onder sectie 87 van de strafprocedure d.d. 28/11/11 – stuk 13, een afkondiging volgens sectie 87 van de strafprocedure voor T.(...) d.d. 29/11/2011 – stuk 14, een challan d.d. 1/12/2011-stuk 17, challan dd. 28/2/2013 – stuk 20); de autoriteiten verdachten heeft geïdentificeerd, een arrestatiebevel heeft uitgevaardigd en de verdachten zeker tot eind februari 2013 werden opgespoord (politievorm –stuk 10; een arrestatiebevel voor T.(...) d.d. 4/11/2011 - stuk 11, een aanvraag arrestatiebevel voor T.(...) en A.(...) (I.(...)) d.d. 11/11/2011 gezien ze zich niet thuis bevinden –stuk 12, aanvraag voor een arrestatiebevel T.(...) dd. 27/1/2012 – stuk 15, een ongedateerd arrestatiebevel voor T.(...)- stuk 16; ongedateerd attest SHO dat T.(...) en I.(...) opgespoord worden-stuk 18, een politiecertificaat waarin vermeld wordt dat T.(...) en I.(...) zich schuilhouden d.d. 20/12/2012 – stuk 19). De lijst van verwondingen van uw broer d.d. 27/01/2011 (stuk 7) en medische attesten over de verwondingen van uw broer (stukken 8,9) staven eveneens uw verklaringen dat uw broer slachtoffer is geworden van een schietincident.

Anderzijds blijkt uit een analyse van uw verklaringen dat bepaalde aspecten van uw relaas niet geloofwaardig zijn. Zo zijn de verklaringen omtrent de aanhouding van één van de daders door de politie

nadat u hem had gezien in een restaurant niet geloofwaardig. U verklaarde op het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat **2 à 3 maanden na het incident** A.(...) (I.(...)) nog niet was gearresteerd en dat u hem aantrof in een hotel aan het eten, vanwaar de politie hem arresteerde (CGVS vragenlijst pt 3.5). Tijdens het gehoor 27/09/2013 voor het CGVS verklaarde u dat **ongeveer een maand na het incident** u die mensen in het restaurant hebt gezien. Zij waren daar aan het eten. Na een telefoontje van u aan de politie, arresteerde de politie hem (CGVS I, p. 7, 19, 20). U werd gewezen op uw verklaringen genoteerd in de vragenlijst, waarop u stelde dat u ook bij de DVZ over ongeveer een maand had gesproken (CGVS I, p. 20). Het ontkennen van uw verklaringen voor de DVZ en het herhalen van uw versie voor het CGVS weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet; uw verklaringen voor de DVZ zijn duidelijk en spreken over 2 à 3 maanden, en u heeft bij het begin van het eerste CGVS gehoor aangegeven dat uw verklaring op de DVZ u zijn voorgelezen en alle elementen in verband met uw vrees correct genoteerd zijn (CGVS I, p.3). U merkte bij aanvang van het gehoor in maart 2015 weliswaar op dat er een fout bij de dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd over de tijdspanne tussen het incident en de arrestatie van I.(...) (CGVS II, p.2, 3), maar aangezien deze opmerking is gemaakt bij het tweede CGVS gehoor en gelet op voorgaande opmerkingen, is dit geen verschoonbare verklaring, maar eerder een poging tot vergoelijking achteraf.

Nog aangaande de arrestatie werd een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende wie de daders had gezien en de politie gebeld. Tijdens het gehoor in september 2013 verklaarde u dat **u de daders had gezien. U had de politie opgebeld en hen verteld dat ze in het restaurant zaten te eten.** U had de politie de zaak aangewezen en het nummer van de FIR gegeven. Vervolgens arresteerde de politie I.(...) en namen hem mee naar het politiekantoor (CGVS I, p. 5, 19). Echter op het gehoor in maart 2015 verklaarde u dat **uw broer M.(...) I.(...) zag eten en de politie belde.** De politie kwam en arresteerde I.(...). U had dit alles van uw broer M.(...) vernomen (CGVS II, p. 7, 10, 11, 13). U werd gewezen op het feit dat u bij uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde dat u de persoon was die I.(...) had gezien en de politie had opgebeld, maar u ontkende dat en herhaalde dat het uw broer was die hem zag (CGVS II p. 13). Met het ontkennen van één versie en het herhalen van een andere versie weerlegt u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor zijn immers zeer duidelijk : al uw verklaringen in dit verband zijn in de ik- vorm, en nimmer heeft u het in deze context over uw broer (" Ik had I.(...) persoonlijk laten arresteren" (CGVS I,p.5), "ik heb ze gezien", "ik belde", "ik heb hen gezegd"(CGVS I,p.19).

Deze manifeste tegenstrijdigheden rond de arrestatie van één van de daders maakt dat aan de arrestatie (en bijgevolg de vrijlating) geen geloof kan worden gehecht. Deze vaststelling ondermijnt ook uw algehele geloofwaardigheid waardoor uw verklaringen rond de problemen met uw vervolgers en hun familie achteraf, niet zonder meer voor waar kunnen worden aangenomen. In ieder geval kan niet langer gesteld worden dat u geen bescherming vanwege de politie kan krijgen omdat één van de daders er in geslaagd zou zijn na een officiële arrestatie meteen weer te worden vrijgelaten door de politie.

De vermeende lakse houding vanwege de politie stemt ook niet overeen met de door u aangebrachte stukken, die duidelijk indiceren dat de politie de zaak ernstig nam en de daders in opsporing hebben geplaatst (cf. supra). In uw dossier zijn verder geen elementen aanwezig die kunnen doen vermoeden dat u (actueel) geen effectieve bescherming zou worden geboden. Op basis van bovenstaande moet dan ook geconcludeerd worden dat u toegang had en heeft tot bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten en dat afdoende bescherming voorhanden is waardoor er geen nood is aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS II,p.15); Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015

problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De politionele stukken werden hoger in de beslissing reeds besproken en worden niet betwist. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat het feit dat de politie uw vervolgers (nog) niet heeft gearresteerd, niet per definitie indiceert dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig zouden zijn om u een redelijke bescherming te bieden. Autoriteiten zijn niet gehouden om een absolute bescherming te bieden maar wel een redelijke bescherming. Zoals hoger gemotiveerd meent de Commissaris-generaal dat op basis van de voorgelegde stukken door de Pakistaanse autoriteiten meer dan voldoende inspanningen lijken te worden geleverd om u deze redelijke bescherming te bieden. Uw rijbewijs en bewijs van handicap attesteren uw identiteit en handicap, welke niet worden betwist.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u een aantal buurmannen vreest die u bedreigen nadat u een klacht tegen hen had ingediend omdat zij tijdens een burencident op u en uw broer hadden geschoten. U meent geen bescherming van de autoriteiten te kunnen krijgen omdat één van de ouders is vrijgelaten kort nadat hij is opgepakt. Hiernaast verwees u naar de veiligheidssituatie in Pakistan (CGVS 27/09/2013 p. 5-8, 22; 24/03/2015 p. 6-11, 15).

Vooreerst dient opgemerkt dat uw vervolgingsvrees niet onder de Vluchtelingenconventie valt, gezien er geen sprake is van een vrees voor vervolging of gebrek aan bescherming omwille van een politieke of religieuze overtuiging of activiteit, of behorende tot een etnie, nationaliteit of sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de appreciatie binnen de subsidiaire bescherming kan u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Op basis van uw verklaringen en uw documenten dient immers vastgesteld dat uw vrees ten aanzien van uw vervolgers ongegrond is omdat aangenomen kan worden dat u bescherming kan krijgen vanwege de autoriteiten van uw land.

Uit een analyse van de politionele documenten aangaande de zaak tegen uw vervolgers, uitgevoerd door de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal (CGVS), en waarvan een kopie toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat deze stukken authentiek zijn. Zo dient aangenomen dat op 27 januari 2011 een schietincident heeft plaatsgevonden waarbij u en uw broer het doelwit waren en T.(...) en I.(...) de vermeende ouders (FIR d.d. 27/01/2011- stuk3, uw verklaring en aanvaarding door politie 27/01/2011- stuk 5); dat de politie de zaak omstandig heeft onderzocht (lijst van ondervraagden door de politie – stuk 4; verklaring politie d.d. 27/01/2011 –stuk 5, de schets van de plaats waar het incident plaatsvond opgetekend door politie –stuk 6; attest politie ivm de verwondingen van uw broer – stuk 7); een strafzaak is opgestart (aanvraag voor een afkondiging onder sectie 87 van de strafprocedure d.d.

28/11/11 – stuk 13, een afkondiging volgens sectie 87 van de strafprocedure voor T.(...) d.d. 29/11/2011 – stuk 14, een challan d.d. 1/12/2011-stuk 17, challan dd. 28/2/2013 – stuk 20); de autoriteiten verdachten heeft geïdentificeerd, een arrestatiebevel heeft uitgevaardigd en de verdachten zeker tot eind februari 2013 werden opgespoord (politievorm –stuk 10; een arrestatiebevel voor T.(...) d.d. 4/11/2011 - stuk 11, een aanvraag arrestatiebevel voor T.(...) en A.(...) (I.(...)) d.d. 11/11/2011 gezien ze zich niet thuis bevinden –stuk 12, aanvraag voor een arrestatiebevel T.(...) dd. 27/1/2012 – stuk 15, een ongedateerd arrestatiebevel voor T.(...)- stuk 16; ongedateerd attest SHO dat T.(...) en I.(...) opgespoord worden-stuk 18, een politiecertificaat waarin vermeld wordt dat T.(...) en I.(...) zich schuilhouden d.d. 20/12/2012 – stuk 19). De lijst van verwondingen van uw broer d.d. 27/01/2011 (stuk 7) en medische attesten over de verwondingen van uw broer (stukken 8,9) staven eveneens uw verklaringen dat uw broer slachtoffer is geworden van een schietincident.

Anderzijds blijkt uit een analyse van uw verklaringen dat bepaalde aspecten van uw relaas niet geloofwaardig zijn. Zo zijn de verklaringen omtrent de aanhouding van één van de daders door de politie nadat u hem had gezien in een restaurant niet geloofwaardig. U verklaarde op het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat 2 à 3 maanden na het incident A.(...) (I.(...)) nog niet was gearresteerd en dat u hem aantrof in een hotel aan het eten, vanwaar de politie hem arresteerde (CGVS vragenlijst pt 3.5). Tijdens het gehoor 27/09/2013 voor het CGVS verklaarde u dat ongeveer een maand na het incident u die mensen in het restaurant hebt gezien. Zij waren daar aan het eten. Na een telefoontje van u aan de politie, arresteerde de politie hem (CGVS I, p. 7, 19, 20). U werd gewezen op uw verklaringen genoteerd in de vragenlijst, waarop u stelde dat u ook bij de DVZ over ongeveer een maand had gesproken (CGVS I, p. 20). Het ontkennen van uw verklaringen voor de DVZ en het herhalen van uw versie voor het CGVS weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet; uw verklaringen voor de DVZ zijn duidelijk en spreken over 2 à 3 maanden, en u heeft bij het begin van het eerste CGVS gehoor aangegeven dat uw verklaring op de DVZ u zijn voorgelezen en alle elementen in verband met uw vrees correct genoteerd zijn (CGVS I, p.3). U merkte bij aanvang van het gehoor in maart 2015 weliswaar op dat er een fout bij de dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd over de tijdsperiode tussen het incident en de arrestatie van I.(...) (CGVS II, p.2, 3), maar aangezien deze opmerking is gemaakt bij het tweede CGVS gehoor en gelet op voorgaande opmerkingen, is dit geen verschoonbare verklaring, maar eerder een poging tot vergoelijking achteraf.

Nog aangaande de arrestatie werd een tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende wie de daders had gezien en de politie gebeld. Tijdens het gehoor in september 2013 verklaarde u dat u de daders had gezien. U had de politie opgebeld en hen verteld dat ze in het restaurant zaten te eten. U had de politie de zaak aangewezen en het nummer van de FIR gegeven. Vervolgens arresteerde de politie I.(...) en namen hem mee naar het politiekantoor (CGVS I, p. 5, 19). Echter op het gehoor in maart 2015 verklaarde u dat uw broer M.(...) I.(...) zag eten en de politie belde. De politie kwam en arresteerde I.(...). U had dit alles van uw broer M.(...) vernomen (CGVS II, p. 7, 10, 11, 13). U werd gewezen op het feit dat u bij uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde dat u de persoon was die I.(...) had gezien en de politie had opgebeld, maar u ontkende dat en herhaalde dat het uw broer was die hem zag (CGVS II p. 13). Met het ontkennen van één versie en het herhalen van een andere versie weerlegt u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor zijn immers zeer duidelijk : al uw verklaringen in dit verband zijn in de ik- vorm, en nimmer heeft u het in deze context over uw broer (" Ik had I.(...) persoonlijk laten arresteren" (CGVS I,p.5), "ik heb ze gezien", "ik belde", "ik heb hen gezegd"(CGVS I,p.19).

Deze manifeste tegenstrijdigheden rond de arrestatie van één van de daders maakt dat aan de arrestatie (en bijgevolg de vrijlating) geen geloof kan worden gehecht. Deze vaststelling ondermijnt ook uw algehele geloofwaardigheid waardoor uw verklaringen rond de problemen met uw vervolgers en hun familie achteraf, niet zonder meer voor waar kunnen worden aangenomen. In ieder geval kan niet langer gesteld worden dat u geen bescherming vanwege de politie kan krijgen omdat één van de daders er in geslaagd zou zijn na een officiële arrestatie meteen weer te worden vrijgelaten door de politie.

De vermeende lakse houding vanwege de politie stemt ook niet [o]vereen met de door u aangebrachte stukken, die duidelijk indiceren dat de politie de zaak ernstig nam en de daders in opsporing hebben geplaatst (cf. supra). In uw dossier zijn verder geen elementen aanwezig die kunnen doen vermoeden dat u (actueel) geen effectieve bescherming zou worden geboden. Op basis van bovenstaande moet dan ook geconcludeerd worden dat u toegang had en heeft tot bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten en dat afdoende bescherming voorhanden is waardoor er geen nood is aan internationale bescherming.

(...)

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De politionele stukken werden hoger in de beslissing reeds besproken en worden niet betwist. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat het feit dat de politie uw vervolgers (nog) niet heeft gearresteerd, niet per definitie indiceert dat de Pakistaanse autoriteiten onwillig zouden zijn om u een redelijke bescherming te bieden. Autoriteiten zijn niet gehouden om een absolute bescherming te bieden maar wel een redelijke bescherming. Zoals hoger gemotiveerd meent de Commissaris-generaal dat op basis van de voorgelegde stukken door de Pakistaanse autoriteiten meer dan voldoende inspanningen lijken te worden geleverd om u deze redelijke bescherming te bieden. Uw rijbewijs en bewijs van handicap attesteren uw identiteit en handicap, welke niet worden betwist. (...)”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wenst voorafgaand aan de uiteenzetting van de door hem aangevoerde middelen te wijzen op een fout die in het feitenrelaas van de bestreden beslissing zou zijn geslopen. Waar wordt gesteld dat verzoeker één van de daders (I.) opmerkte in een restaurant en vervolgens de politie belde, laat hij gelden dat het zijn broer was die de politie verwittigde nadat hij I. had gezien op restaurant. De Raad merkt op dat deze wijziging niets afdoet aan de vaststelling dat verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 22, vragenlijst, vraag 3.5) als tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 11, gehoorverslag, p. 19, 20) had verklaard dat het hijzelf was die I. opmerkte en de politie verwittigde, terwijl het in de versie van de feiten die hij tijdens zijn tweede gehoor gaf zijn broer zou zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 10, 11, 13). Lager zal blijken dat verzoeker deze tegenstrijdigheid niet opheft of verklaart op basis van de argumentatie die hij daaromtrent in onderhavig verzoekschrift voert.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij de kern van zijn asielrelaas, welke hij heeft gestoffeerd met een uitgebreid politiedossier, expliciet erkent en dat uit de door hem voorgelegde documenten duidelijk blijkt dat I. en T. nog steeds gezocht worden voor poging tot moord op verzoeker. Verzoeker is de mening toegedaan dat de verwerende partij zich op een aantal tegenstrijdigheden beroept om zijn volledige asielrelaas, dat voor een groot deel boven elke twijfel verheven is, als ongeloofwaardig af te doen. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn respectieve verklaringen aangaande de arrestatie van I., wenst verzoeker te benadrukken dat hij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in een zeer verwarde, depressieve toestand heeft afgelegd. Ook op de latere gehoren zou verzoeker steeds bijzonder zenuwachtig zijn geweest. Verzoeker merkt op dat de tolk tijdens het eerste gehoor in september 2013 bijzonder snel vertaalde, terwijl hij zelf de vragen niet steeds goed zou hebben begrepen. Onder deze druk zou hij toen een aantal foute antwoorden hebben gegeven. Ook tijdens het tweede gehoor in maart 2015 zouden er problemen zijn geweest met de tolk, die niet steeds even goed zou zijn begrepen. Verzoeker geeft aan dat dit ook door de aanwezige advocaat werd gesignaleerd. Volgens verzoeker dient er tevens rekening mee te worden gehouden dat de verschillende interviews over een tijdspanne van vier jaar hebben plaatsgevonden en dat het menselijk geheugen nu eenmaal zijn beperkingen heeft, zeker wat data betreft. Verzoeker zou dit ook tijdens zijn tweede gehoor hebben gesignaleerd. Verzoeker wijst er ten slotte op dat de verwerende partij hem gedurende verschillende gehoren eveneens op verschillende tegenstrijdigheden heeft gewezen in verband met het onderdeel van zijn relaas dat op heden op basis van de voorgelegde bewijsstukken onomstotelijk zou vaststaan. Dat aan bepaalde verklaringen die initieel ongeloofwaardig werden geacht na grondig onderzoek van de stukken toch geloof moet worden gehecht, getuigt volgens verzoeker van zijn goede trouw. Verzoeker wenst dan ook te benadrukken dat bepaalde “niet-essentiële” verschillen in zijn relaas het gevolg waren van hetzij zijn geheugen dat het hier en daar laat afweten of herinneringen die door de jaren heen kunnen wijzigen, hetzij communicatieproblemen met de tolk.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten

van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad is samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan het schietincident waarbij verzoeker en zijn broer gevisieerd werden door T. en I. geloof kan worden gehecht op basis van de neergelegde politieke documenten, waarvan de authenticiteit na onderzoek kon worden vastgesteld. Echter, een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de arrestatie van I. hebben tot gevolg dat aan dit aspect van zijn asielrelaas, alsook aan de beweerde vrijlating van I. kort na zijn arrestatie, geen geloof kan worden gehecht. Deze tegenstrijdigheden zijn daarenboven van aard dat zij verzoekers algehele geloofwaardigheid ondermijnen, derwijze dat ook zijn verklaringen omtrent de problemen met zijn belagers en hun familie achteraf niet zonder meer voor waar kunnen worden aangenomen. Bovenstaand betoog is niet bij machte voormelde tegenstrijdigheden te weerleggen of te verschonen. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er door verzoeker geen opmerkingen werden gemaakt in verband met medische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of hij nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte verzoeker geenszins melding van de depressieve en/of verwarde toestand waarin hij zich toen zou hebben bevonden (stuk 22, vragenlijst, vraag 3.8). Er mag van worden uitgegaan dat iedere asielzoeker te kampen heeft met een zekere mate van zenuwachtigheid tijdens het gehoor, doch dit kan geen factor zijn die hem verhindert om coherente verklaringen af te leggen omtrent het tijdsverloop tussen het schietincident en de arrestatie van I. Zenuwachtigheid kan evenmin verklaren waarom verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat hij I. zelf had opgemerkt en vervolgens zelf de politie had gebeld om dit tijdens een tweede gehoor te ontkennen en te beweren dat het niet hij maar zijn broer was. Waar verzoeker beweert dat bepaalde discrepanties in zijn relaas zijn ontstaan doordat er een communicatieprobleem zou zijn geweest met de tolk tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens elk van beide gehoren tot tweemaal toe verklaarde de tolk goed te hebben verstaan. Aan het eind van elk gehoor werd expliciet gevraagd of verzoeker alles goed begrepen had en of alles duidelijk was, op welke vragen verzoeker telkens bevestigend antwoordde (stuk 6, gehoorverslag, p. 2 en 14; stuk 11, gehoorverslag, p. 2 en 21). Waar verzoeker opwerpt dat zijn raadsman tijdens het tweede gehoor aangaf dat verzoeker de tolk niet steeds even goed zou hebben begrepen, gaat hij eraan voorbij dat deze kwestie nog tijdens het gehoor werd uitgeklaard. Zoals de dossierbehandelaar terecht opmerkte, werd de informatie waarop verzoekers raadsman doelde door verzoeker uit eigen beweging gegeven, meer bepaald op het ogenblik dat hem de gelegenheid werd geboden om opmerkingen of bedenkingen te formuleren bij zijn eerste gehoor, en werd er door de dossierbehandelaar niet specifiek naar gevraagd. Aldus kan een eventueel verkeerd begripen van de vragen niet verklaren waarom verzoeker zijn eigen verklaring nadien weer corrigeerde (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, 15). Het gaat niet op de tolk verantwoordelijk te houden voor de verwarring die verzoeker zelf creëerde. Door te wijzen op de lange tijdsspanne waarbinnen de verschillende interviews plaatsvonden en de nadelige gevolgen hiervan voor de accuraatheid van zijn herinneringen kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden evenmin weerleggen of verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de tijd die verliep tussen het schietincident en de arrestatie van I. en dat hem duidelijk voor de geest staat of het hij dan wel zijn broer was die I. had gezien en vervolgens de politie had verwittigd. Het loutere feit dat aan verklaringen met betrekking tot één onderdeel van verzoekers relaas uiteindelijk wél geloof wordt gehecht, in de mate dat dit element steun vindt in documenten waarvan de authenticiteit niet ter discussie staat, impliceert niet dat automatisch ook geloof dient te worden gehecht aan de verklaringen aangaande elementen met betrekking tot dewelke geen dergelijke documenten voorhanden zijn.

Verzoeker betoogt dat de personen die hem in zijn land van herkomst opjagen overduidelijk politieke connecties en banden met de overheid hebben. Anders zou volgens hem immers niet kunnen worden verklaard dat één van de ouders een week na zijn arrestatie zonder meer opnieuw vrijkwam. Verzoeker stelt eveneens te vrezen dat de minachting en wraakgevoelens jegens hem ook gevoed worden doordat hij aan een handicap lijdt, nu een teken van lichamelijk zwakte in zijn cultuur door velen moeilijk zou worden aanvaard. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij bedreigd werd door mannen die hem tijdens een uit de hand gelopen burenruzie hadden proberen te doden en waartegen hij klacht had ingediend (stuk 11, gehoorverslag, p. 17, 18; stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 8). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die zijn bewering onderbouwen dat zijn belagers politieke banden zouden hebben met de Pakistaanse overheid. Hoger is

reeds gebleken dat aan de arrestatie en de daaropvolgende vrijlating van één van de daders geen geloof kan worden gehecht in de mate dat verzoekers verklaringen hieromtrent onverschoonbare tegenstrijdigheden bevatten. Hoe dan ook kan het bestaan van collusie tussen verzoekers belagers en de Pakistaanse autoriteiten niet volstaan opdat er sprake zou zijn van 'vervolging wegens politieke overtuiging' in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Hiertoe dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat politieke motieven ten grondslag liggen aan zijn problemen met I. en T. dan wel dat politieke motieven aan een effectieve bescherming hiertegen door de autoriteiten in de weg staan, *quod non in casu*. Dat zijn handicap een van de factoren zou zijn die kan verklaren waarom hij wordt geviséerd, heeft verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier nooit eerder opgeworpen. Het betreft een *post factum* verklaring waarvoor verzoeker evenmin concrete elementen aanreikt.

Verzoeker wijst erop dat, hoewel hij klacht heeft ingediend bij de politiediensten, dit niet tot de berechting van de verdachten, T. en I., heeft geleid. Toen I. werd gearresteerd zou hij kort nadien onmiddellijk opnieuw zijn vrijgelaten. Verzoekers belagers zouden banden hebben met de politie en bijgevolg kunnen doen wat ze willen. Verzoeker wenst er in deze context nog op te wijzen dat de Pakistaanse politie met een enorm corruptieprobleem worstelt, hetgeen zou worden bevestigd in een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada waaruit verzoeker citeert (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift). Zodoende zou het voor verzoeker onmogelijk zijn om effectieve bescherming te vinden bij de Pakistaanse politie. Verzoeker geeft aan te hebben getracht zich op verschillende plaatsen te hervestigen in Pakistan, doch zonder resultaat. Zijn belagers zouden hem telkens opnieuw hebben opgespoord. Zo'n drie maanden voor datum van het verzoekschrift zouden verzoekers belagers naar zijn ouderlijke huis zijn gekomen, alwaar ze zijn moeder zouden hebben bedreigd. Ze zouden er duidelijk van op de hoogte zijn geweest dat verzoeker in België was. Waar verzoeker opwerpt dat zijn klacht niet tot de berechting van T. en I. heeft geleid, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: "(...) *De vermeende lakse houding vanwege de politie stemt ook niet [o]vereen met de door u aangebrachte stukken, die duidelijk indiceren dat de politie de zaak ernstig nam en de daders in opsporing hebben geplaatst (cf. supra). In uw dossier zijn verder geen elementen aanwezig die kunnen doen vermoeden dat u (actueel) geen effectieve bescherming zou worden geboden. Op basis van bovenstaande moet dan ook geconcludeerd worden dat u toegang had en heeft tot bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten en dat afdoende bescherming voorhanden is waardoor er geen nood is aan internationale bescherming. (...)*". Hoger werd reeds uiteengezet waarom verzoeker de arrestatie en vrijlating van I. alsook de banden van zijn belagers met de autoriteiten niet aannemelijk maakt. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar een algemeen rapport om aan te tonen dat corruptie een effectieve bescherming tegen zijn belagers in de weg staat, temeer daar hiervoor in de door hem aangebrachte stukken geen enkele aanwijzing kan worden gevonden. Gelet op de bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen die hij dienaangaande tijdens zijn gehoren heeft afgelegd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn belagers hem doorheen Pakistan zouden hebben opgespoord en zijn familie zouden hebben bedreigd, laat staan dat zij ervan op de hoogte zouden zijn dat hij zich in België bevindt (stuk 11, gehoorverslag, p. 4, 5, 9; stuk 6, gehoorverslag, p. 7).

Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet te motiveren. Hij wijst er bijkomend op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een recente beslissing de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van het bestaan van een reële actuele bedreiging en het onvermogen van de overheid om hiertegen bescherming te bieden (stuk 8 gevoegd bij het verzoekschrift). Dat niet zou zijn gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt, mist feitelijke grondslag nu in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen: "(...) *Wat betreft de appreciatie binnen de subsidiaire bescherming kan u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Op basis van uw verklaringen en uw documenten dient immers vastgesteld dat uw vrees ten aanzien van uw vervolgers ongegrond is omdat aangenomen kan worden dat u bescherming kan krijgen vanwege de autoriteiten van uw land. (...)*". Waar verzoeker verwijst naar een andere beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad hem erop te wijzen dat elke asielaanvraag individueel wordt benaderd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Het feit dat in het geval van een asielzoeker aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend werd geoordeeld

dat deze geen daadwerkelijke bescherming geniet in zijn land van herkomst kan de appreciatie van het al dan niet voorhanden zijn van dergelijke bescherming in het geval van verzoeker niet beïnvloeden.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus "*Pakistan. Security Situation*" van 18 april 2016, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 april 2016) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit deze informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij vier doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Niettegenstaande er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in

artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de politieke situatie in Punjab instabiel is en dat de veiligheidssituatie er niet min of meer “veilig” kan worden genoemd. Verzoeker wijst erop dat op 17 augustus 2015 “*de Minister van Punjab*” om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag tijdens een publieke samenkomst. Daarbij zouden minstens zeventien burgers zijn omgekomen en anderen gewond zijn geraakt. Dit incident geeft volgens verzoeker aan dat de stabiliteit en veiligheid nog verre van gegarandeerd is. Punjab zou een bolwerk van terroristische groeperingen blijven. Bovendien zou het geweld niet slechts gericht zijn tegen hoge politieke profielen, maar ook rechtstreeks tegen de burgerbevolking. Verzoeker voegt meerdere persartikels over de aanslag op de minister van Binnenlandse Zaken van de provincie Punjab in augustus 2015. Verzoeker meent dat de schijnbare stabiliteit onvoldoende is om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tot slot voert verzoeker nog aan dat de spanningen in de provincie Punjab gepaard gaan met mensenrechtenschendingen waarvan de burgers het slachtoffer worden. De veiligheidssituatie is er volgens hem op zijn minst volatiel te noemen.

Door er in het algemeen op te wijzen dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab bezwaarlijk “stabiel” kan worden genoemd en dat terroristische groeperingen in de provincie actief zijn doet verzoeker geen afbreuk aan bovenstaande veiligheidsanalyse, waarin immers wordt erkend dat er zich in Punjab met enige regelmaat geweldsincidenten voordoen die de vorm aannemen van, onder meer, terroristische aanslagen. Noch in de informatie aanwezig in het administratief dossier of gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij, noch in de informatie die verzoeker zelf bijbrengt kan steun worden gevonden voor de stelling dat burgers in Punjab rechtstreeks en systematisch worden geviséerd bij de acties van terroristische groeperingen. De informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij bevestigt integendeel dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn en voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici viseren. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Voornoemd incident waarbij de minister van Binnenlandse Zaken van Punjab werd vermoord en ook een aantal burgers die zich in zijn buurt bevonden om het leven kwamen doet geen afbreuk aan deze analyse. Door louter op te werpen dat er in de provincie Punjab mensenrechtenschendingen plaatsvinden waarvan burgers het slachtoffer zijn, toont verzoeker tot slot niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF